

Møn Rundt i havkajak.

13. - 14. maj 2010.

Deltagere: Dorthe Kristensen, Leif Hogne og Max Rasmussen.

En tidlig smuttur rundt om Møn måtte vel være en god indledning til en sæson, hvor en tur Lolland Falster Rundt for i hvert fald nogen af os stod som målet - og i maj måned er vejret tidligere oplevet sommeragtigt.

En sådan tur havde været skemalagt før, men var ikke blevet til noget.

Vejret så op til turen vindmæssigt rimeligt ud, medens termometeret nok kunne være ønsket et par streger højere op.

Turen var planlagt som en 2 dages telttur. Leif havde et let telt, sagde han. Dorthe ville absolut medbringe sit eget, forstå det, hvem som kan.....

Selv om det kun var en 2 dages tur, foreslog jeg, at vi fordelte tingene lidt sådan nærmest af vægtmæssige årsager - ja, Dorthe kunne jo da godt nok ikke have mere i sin lille kajak, end hun selv skulle bruge - jeg erindrer fra tidligere ture noget om en hovedpude, og nu var åbenbart også tilkommet selv-oppusteligt liggeunderlag.

Men så kunne Leif og jeg da vel deles om resten?

Men nej, ”jeg har masser af plads i min nye kajak”, sagde Leif - og han havde da vist også stort set pakket det meste, da jeg mødte op i klubben.

Da vi bar kajakkerne ned, undrede man sig godt nok lidt over, hvor tung Leif's kajak virkede - havde han ikke fortalt om en let kajak, så hvad var den dog lastet med, et let telt, en sovepose, lidt forplejning og kogegrej vejede sgu da ikke så meget!

Tankerne gik tilbage til turen med Keld Stærke rundt om Falster, hvor han også havde proppet sin kajak, så det måtte vel være et tilsvarende udslag af uerfarenhed i det nødvendiges kunst udi langtursroning.

Vinden stod i nordvest, men var moderat, og vi havde medstrøm til hullerne, så Dorthe lagde ud i et pænt højt tempo, men hun var jo også allerede kilo-metermæssigt langt foran os andre - og man glædede sig igen over at have en let og hurtig kajak.

Dorthe havde adviseret os om, at hun gerne ville i land efter et par timer, og da vi alle vist havde blæretømningsbehov ret efter Mønbroen, roede vi lidt op langs Kalvehavekysten og fandt et sted med fladt vand og en kyst, der dog ikke var ren sandstrand, hvilket ikke bekom Leif så vel med hans nye kajak.

Vi andre tæskede vel nærmest op på stranden.

Vi fandt et bord/bænksæt og fik morgenkaffen frem - ja det vil sige, Leif havde nær splittet sin kajak ad for at finde sine termokander - men nej, de var der bare ikke, de måtte så stå på bordet hjemme i roklubben.

Vi delte vores kaffe, og Leif ringede til Hanne - havde hun mon ikke lyst til en tur til Nyord ?

Nu kører Hanne jo ikke selv, så det måtte blive naboen - men det lykkedes ikke.

Helt varmt var det ikke, så vi satte snart kursen mod Nyord - så gjaldt det om at ramme renden og følge den.

At ramme gik meget godt, men koncentrationen må have svigtet, for det lykkedes os at komme for langt mod øst på trods af, at lidt opmærksomhed på fiskegarnenes placering var den simpleste vejledning.

Leif skulle dog imidlertid alligevel forsøge sig med at ro direkte mod broen, men måtte snart erkende, at hans godt lastede kajak ikke var til lavvandsroning.

På Nordsiden af broen gik det bedre med at følge renden ihukommende de vise ord fra tidligere beretninger om at holde ind langs land.

Lavvandet var det, og Ulfshalespidsen måtte rundes i nogen afstand - også på østsiden - mærkeligt, for helt sådan erindredes det ikke. Der gik nogen tid, førend man blev klar over, at det ikke var sandbunden man kunne se, men at vandet var så fyldt med kridt fra Møns Klint, at selv pagajbladets spids var ude af syne. Kig ud mod Møns Klint godtgjorde da også, at hele området i Søhundehavn (altså fra spidsen af Ulfshale til Brunhoved) var nærmest mælkevid-grønlig.

Kursen blev sat direkte mod Nordenfelt, hvor det formodedes, at der var sand-strand for frokost-anløb, og med vinden i nordvest havde vi medvind, om end den var let.

Helt sandstrand var det nu ikke, men dog acceptabelt. Vi kom i land - Leif lidt mindre påpasselig end tidligere - og fandt et sted, hvor vi kunne få lidt læ for vinden.

Maden blev indtaget med, hvad dertil hører, og pludselig kom Leif's termo-kander til syne - de havde vist bare forputtet sig et andet sted, end hvor Leif tidligere på dagen mente, at de skulle være!

Efter ca. en god time drog vi af sted igen.

Det var planen, at overnatning skulle ske på kysten kort efter fyret, og hvor Arne P., Hans og jeg slog lejr den anden vej rundt i inrigger for år tilbage.

Vinden var taget lidt til, og blankt vand forbi klinten fik vi ikke, men dog heller ikke så megen sø.

Sådan vist ca. 2/3-dele rundt kom der imidlertid noget mere sø, men mærkværdigvis fra syd/sydvest - og hvorfor så nu lige det, da varslingen for morgen-dagen jo også var vind fra nord/nordvest.

Efter passage af fyret måtte vi konstatere, at tidligere års sandstrand ikke længere eksisterede, da kysten nu var fyldt med rullesten - altså måtte vi tættere på Klintholm, hvilket imidlertid var problematisk, da Dorthe klagede over smerter i sit nakke/skulderparti og ønskede at komme i land så hurtigt som muligt.

Heldigvis spottede vi ved Mandemarke Haver en shelter helt ud til kysten - her måtte vi overnatte - problemet var så blot, at vi havde pålandsvind med lidt sø og en stenfyldt kyst - dog, Dorthe og jeg fandt lidt før shelteren en lille plet med sand imellem stenene, hvor vi så løb op på kysten, medens Leif absolut skulle helt hen til shelteren, og nu blev der ikke taget så meget hensyn til kajakken længere, for her kneb det godt nok med at finde et tilpas stort område uden sten.

Vi fik kajakkerne på land - og anløbet havde også for Leif været uden de store problemer og følger.

Shelteren består af 2 "huse" - hvert med sit bålsted, og det ene var allerede optaget, så vi indtog strax det andet med åbningen vendende ud mod kysten, men dog dækket af lidt læende buskads.

Inden man fik set sig om, var Leif begyndt at samle brænde til bålet - det ville også blive godt, for der var ikke meget varme i luften - men hvad pokker, der var jo både en økse og en lille sav - utroligt, at sådan noget kunne få lov til at ligge frit fremme her!

Og sådan var det selvfølgelig heller ikke, nej, det var såmænd Leif's effekter, og så forstod man jo bedre, at hans kajak skulle blive tung - kikkert havde han også med (og vist også mange, mange andre ting).

Indsamling af brændbart materiale tog lidt tid, ligeså tilpasningen af de brændbare stykker, hvilken dog også gav lidt varme, men lidt efter lidt fik vi et fint bål, som Leif dæmpede så tilpas, at de medbragte bøffer kunne tilberedes på den til bålet hørende grill.

Der ventedes
og ventedes
På
serveringen
!!!

Nok de (der var nemlig 2 til hver !) bedste grillbøf, jeg nogensinde har smagt. Møre, så de nærmest kunne skilles med gafflen og med en pikant, men ikke for gennemtrængende smag af brænderøg.

Efter middagen gik vi os en lille tur og konstaterede, at vi var længere fra Klintholm, end vi vist egentligt troede.

Dagen var slut, og Leif lod hurtigt ane, hvor han befandt sig, og som sædvanligt kunne man ikke selv sove, frøs lidt, Leif "underholdt", vandet og rullestenene støjede.....

Det var bare hundekoldt næste morgen. Den varme kaffe gjorde godt med Gl. Dansk og Dorthe's vodkakisbærblanding, som vi også havde fornøjet os med aftenen før - med så meget andet !

Morgenkaffe
-bemærk
vanterne !

Der var kommet noget mere vind - den stod som varslet nordvest, så vi ville kunne få læ, hvis vi bare fulgte kysten, og det gjorde vi så i et ganske for-nuftigt tempo, så Dorthes skade ikke skulle blive et problem.

Frokost ved Madses Klint i læ for vinden og nydende den varmende sol.

Fra ca. omkring Hårbølle Camping satte vi kursen direkte mod fyret ved Grønsund. Strømmen her var stærk og imod, og vinden nu tiltaget betydeligt, dog var vi endnu i nogenlunde læ.

Ved runding af pynten ved Grønsund fik vi stærk vind fra nordvest og god sø, så hvordan mon Dorthe's skulder ville klare det - og vist ingen tvivl om, at det blev en ret pinefuld sidste etape af Møn Rundt for Dorthe.

Hjem kom vi dog, selvom det sidste stykke ikke just gik stærk.

Og Dorthe kom sig hurtigt og blev mest roende i 2010.

Fortalt af medlem nr. 77 Max Rasmussen.